

Una dreta contaminada per l'anticatalanisme

OPINIÓ

LA RECONSTRUCCIÓ
DE LA DRETA ILLENCA ÉS UN AFER
DE GRAN IMPORTÀNCIA I D'EXTREMA
DIFICULTAT: S'HAN DISSOLT
ELS VINCLES AMB UNS ORÍGENS
QUE NO INCORPORAVEN
L'ANTICATALANISME

Hi ha un moment a la vida de les persones que en podríem dir de pèrdua de la innocència històrica i que ve donat per la incorporació a la història escrita d'unes situacions que hom ha viscut més o menys directament. Decepció i ànsies de justícia, o una rebel·lió furiosa, solen ser els estats d'ànim provocats per la lectura d'uns fets que no encaixa en la memòria i les certes que en té el lector/testimoni. És clar, aquest moment se sol esdevenir quan les persones encara alenem a l'etapa de la vida de la qual en diem joventut. La pèrdua de la innocència històrica és un dels elements que contribueixen a deixar de ser joves: deixem de ser-ho quan comencem a parapetar la nostra fe darrere d'un mur de precaucions, moltes de les quals són de caràcter obertament paranoic. Allò que percebem com engany de l'historiador coetani ens empeltarà dubtes, sí, però també malfiances.

Quan assolixes una edat provecta, la vida no esdevé una brega quotidiana contra els components de l'escepticisme més neutralitzants. La consciència t'obliga a lluitar per posar remei a les coses des de la seguretat que les coses no tenen remei. La capacitat de mantenir aquesta lluita l'atribueix Scott Fitzgerald a les intel·ligències de primera classe. No és menester enfilarse tant: les persones corrents n'han fet una pràctica diària. Meravelles de l'Univers.

Conscient que ja he abusat del lector, he de dir que aquestes disquisicions m'han vingut en tromba al cervell quan m'he obligat a preguntar-me per què, a les Balears, PP i Ciutadans han duit al Parlament la qüestió catalana amb l'objectiu de posicionar la cambra contra la independència de Catalunya. Que qui no té feina el gat pentina és una co-

GUILLEM
FRONTERA

sa ben sabuda, però aquí hi ha alguna cosa més: l'alineació –definitiva?– de la dreta illenca amb l'anticatalanisme valencià.

Aquesta degradació política s'ha esdevingut en pocs anys: en podríem situar el naixement –per emprar una metàfora fluvial– a mitjan 1996, quan Cristòfol Soler, que havia substituït Gabriel Cañellas –després de l'afer del túnel de Sóller: corrupció avaluada en 6 milions de pessetes–, fou defenestrat en una maniobra que llançà Jaume Matas al capdavant de la comunitat i del partit. Fins aleshores, el PP havia estat “es Partit” i hi predominava un conservadorisme, diríem, saba de la terra, clientelista i amic de fer un favor, una dreta que només treia les corretjades quan no trobava altra manera d'arreglar les coses al seu interès; i que, respecte de la llengua i la cultura, havia possibilitat

una situació de raonable consens amb l'esquerra –la nacionalista i l'altra.

Sense Cañellas al capdavant, que tenia la gent controlada, el cabdal del riu s'engreixà amb afluents que portaven aigües més tèrboles i truculentes. “Es Partit” ben aviat es convertí en “el Partido”, que imposà un esperit bel·ligerant, de frontera –amb Catalunya, s'entén. El PP tenia i té la missió sagrada de mantenir l'espanyolitat de les Illes contra l'expansionisme català, sigui cultural o... Tu ja m'entens, que diria Raimon. La connexió valenciana s'encarnà en l'alacantí José María Rodríguez, que fou suficientment llest per incorporar al seu corrent com més illencs millor, fins a arribar al pacte amb José Ramón Bauzá, el perdedor de les darreres eleccions.

A mesura que el vell partit perdia força, per escassetesa d'efectius i, sobretot, per manca de coratge, “el Partido” ha obtingut alguns èxits notables en el seu objectiu d'implantar l'anticatalanisme a les illes Balears. L'anterior legislatura, per exemple, el Parlament Balear va proclamar, en un plenari digne de Muñoz Seca, la inexistència dels Països Catalans. Ara, primer el PP i després Ciutadans pretenen que el Parlament cridi a capítol els independentistes catalans.

Doncs bé, ara servidor esper amb inquietud el dictamen de la Història sobre aquests fets. I l'esper perquè és a partir d'aquí que la dreta illenca s'ha de posar a construir el futur. Apareixen llistes i fotos de renovadors, adesiara, i se segueixen els seus moviments amb interès, perquè aquest petit país insular necessita una dreta condreta, sense arestes caciquils ni feixistoides. Per ara, hi ha raons per pensar que tota l'aigua del riu està contaminada.

Escriptor, guionista i crític d'art